

ROCHMANNY (4) *ai*

rochmanny (3), **rochmany** (1); rochmanny *GórnDworz* (3), rochmany *SkarKaz*.

o jasne, -a- (4), [-ã-].

sg [m A rochmanného.] ◊ n N rochmann(e) (1). ◊ pl G rochmannych (1). ◊ A subst rochmann(e) (1). ◊ L rochmany (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (cztery z niżej notowanych przykładów) – XVII i XIX w.: rochmanny.

1. O dzikich zwierzętach: obłaskawiony, spokojny (3) : [Słoniá/ czyni ták rochmanného pokarm/ iż fłuży wódczowi fvému *SenekaGórn* 40 (*Linde*).]

W przeciwstawieniach: »rochmanny ... dziki (2), drapieżny« (3): która [muzyka] nie telko fercá ludzkie miękczy/ ále j żwirzétá dzikie/ czyni rochmánne *GórnDworz* H2v, D2; iednem żwirzétom [*Epimeteusz*] kazał ieść trávę/ [...] ále tych drapieżnych nie płodny vczynił rodzay/ á tych zásię rochmánnych bárzo płodny dla tego/ żeby rodzay drapieżny wyieść ich nie mógł. *GórnDworz* Nv; [*SenekaGórn* 353].

Wyrażenie: »żwirzę rochmanne« (2): iáko drzewo ogrodne w leśne fie obraca/ á żwirzę rochmánne w dzikie/ ták y człowiek prędko zdziczeie *GórnDworz* D2, H2v.

2. O ludziach: łagodny, skromny; w funkcji rzeczownika (1) : Dawid/ iáko fúbtelny w drzewie robaczek/ Ofím fet męzow pobił iedny^m naiázdem: [...] Táka fię [siła] w tych rochmánnych y vbogich y wzgárdzonych ná ziemi/ w przyfzłym żywoćie ziawi. *SkarKaz* 84b.

LWil